

EG HAVI ONGANTÍÐ MORGUN- GRON

Í MEIRA ENN **20 ÁR** HEVUR HANN VERIÐ EIN **PROFILUR** Í FØROYSKA **MIÐLAHEIMINUM**. HANN ER **MAÐURIN**, SUM TOSAR VIÐ **HØG** OG **LÁG** Á **BYGD** OG **BÝ**, SPÆLIR NORDURLENDSKAN **DANSIBANDSTÓNLEIK** OG ALTÍÐ ER Í **GÓÐUM LAG**. VIT HAVA HITT **ELIS POULSEN** TIL EITT PRÁT UM **ÚTVARPSARBEIÐI**, UM AT VERÐA Í **GÓÐUM LAG**, OG UM TÁ HANN FEKK **EIN UNDIR VANGAN**

SAMRØÐA

Eyðun Klakstein
eydun@socialurin.fo

Tað var ein sangleikur á Strondum fyri góðum 20 árum síðani, sum av fyrstan tíð flutti Elis Poulsen frá at verða plátuvendari í Útvarpinum til at gera innsløg og at práta við fólk.

Elis hevði í oktober í 1989 fingið fótin inn um í Útvarpinum. Hann gjørdi eina leygarkvøldssending, har hann spældi blandaðan tónleik, og nakað seinni var brúk fyri honum til at dekkja ein sangleik á Strondum.

– Eingin var at fara til Strendur, og tí spurdi Jógván Arge, sum tá var programleiðari, meg, um eg ikki kundi fara og gera eitt innslag um leikin. Eg ivaðist eitt sindur, men fór so avstað. Tað bleiv so til eitt innslag í mínari sending, og har byrjaði útvarpsarbeiðið hjá mær av álvara, sigur Elis Poulsen.

Seinni gjørdist hann feruavloysari á lurtarasendingini Lurtararnir og vit, og síðani hevur hann ikki verið til at

Elis Poulsen og Christer Sjøgren, sum vitjaði í Føroyum farna vikuskiftið

steðga. Hann hevur gjørt vælumtóktar sendingar sum Máltráðin, Á Tónatingi, Frívaktina, Millum Fjals og Fjørø, Hvat nú?, Upp Á Tá og aðrar. Hann hevur eisini verið íðin at dekkja summarstevnur, og hann hevur verið fastur reportari á ólav søku í nógv ár.

Duga at fóta sær

Ein felagsnevniari fyri sendingarnar hjá Elis Poulsen hevur verið, at hann hevur havt nógv og tætt samband við

lurtararnar hjá sær. Hann hevur tosað við fólk, sum hava ringt inn til Útvarpið, og hann hevur ferðast land og ríki runt við mikrofonini.

– Mær hevur altíð dámat væl at tosa við fólk, so hetta hevur passað mær sera væl. Men tá ið tú hevur eina sending sum Máltráðin, har fólk ringja inn, so skalt tú eisini duga at lofta tær, tí fólk kunnu tosa um bæði eitt og annað. Einaferð ringdi ein maður inn og fortaldi mær, at konan hjá honum

júst var deyð. Tá ræður um at duga at fóta sær, men eg havi verið í so nógv vási, so eg haldi meg hava dugað væl at takla óvæntaðar støður, sigur Elis Poulsen.

– Eg var helst tann fyrsti at lata menningartarnað fólk ringja inn til Útvarpið, og eg eri ógvuliga glaður fyri, at tey eisini eru sloppin at tosa í Útvarpinum. Tey skulu eisini hava ein møguleika at luttaka í samfelagnum og í miðlunum.

Kreppan var krevjandi

Í truplu krepputíðunum í Føroyum í 1990'unum royndi Elis veruliga at verða ein positiv rødd í miðlalandslagnum.

– Øll tíðindi vóru negativ, tí tað gekk so illa í Føroyum. Fyritøkur fóru á heysin, fólk mistu arbeiði, og nógv høvdu tað ógvuliga strævið figgjarliga og menniskjaliga. Tá royndi eg veruliga at geva fólk ein góðan og positivan tíma gerandismorgnar. Eg royndi at lúka tað negativa burtur og fokusera uppá tað positiva. Hetta var ein sera strævin tíð, men eg fekk at vita, at fólk vóru